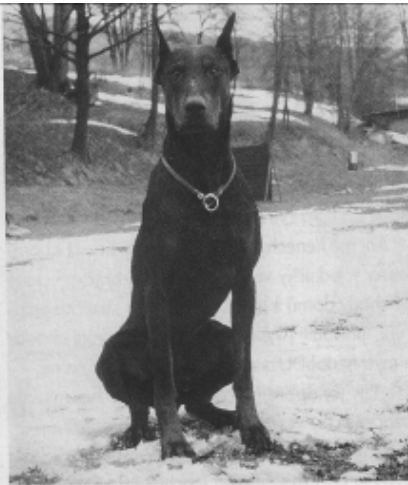

Časopis Pes přítel člověka čtu od dětství. Číslo 6/09 mi udělalo nesmírnou radost. Rozhovor s panem M. Řepou je poděkováním člověku, který byl vždycky poctivým chovatelem plemene dobrman. Přišla doba, kdy se ptáme: Kde jsou ti vitální a pracovní využitelní psi? Chovám dobrmany asi 25 let. Tato situace se rýsovala již tak před 15 lety, kdy se výrazně zjednodušily podmínky chovnosti psů a fen. Bohužel módnost dobrmana v té době dosahovala vrcholu. Mnozí (nezodpovědní chovatelé) potřebovali rychle „uchovnit“ všechny ty výstavně „výborné“ jedince, kteří ale většinou nestáli za nic! Pan Řepa a ještě několik málo chovatelů, mezi které se s hrdoostí hlásím, vždycky chtěli odchovat jen výrazně pracovní psy, vitální, zdravé a odolné. Módnost dobrmanů pomínila – naštěstí. Staré výborné linie psů již neexistují, nebo se jen mihnou v rodokmenech dnešních „podivných“ šampionů v exteriéru. Nevím, jestli se někdy podaří tento trend zvrátit a dobrman bude zase psem vynikajících pracovních kvalit. Krása vychází zevnitř – od srdce, to platí pro lidi i psy stejně. Proto jsem se odhodlala napsat příběh jednoho dobrmana, který mi změnil život.

Antis

Bylo to v roce 1985, kdy se tento pes narodil. Měl skvělý rodokmen a paní chovatelka se chovu velmi věnovala – takže bylo vše v naprostém pořádku. Do chvíle, kdy si přišel pro zamlouvaného pejska – největšího a nadějnějšího čtrnáctikilového Antise novým majitel. Tenhle pán udělal na chovatelku dobrý dojem. Pejska si zamlouval již před narozením a dal mu i jméno. Teoreticky věděl o psech docela dost. Měl totiž jisté zkušenosti s výcvikem svého německého ovcáka. Tenhle pán však byl trochu dvojitě tvář. Navenek působil solidně, ale uvnitř byl nevyrovnaný a zlostný. Dobrmana si pořizoval se záměrem mít ostrého hlídače a nejlepšího psa v okolí. Tím by si vylepšil své pošramocené ego. Pán bydlel s rodinou v panelákovém bytě. Štěně po příjezdu zavřel v koupelně, kde se po něm budou dobře uklízet výkaly. Rodině zakázal se psem si hrát – aby jej nezkazili. Venčení a hraní se štěnětem? Na to pán neměl čas ani náladu. Chtěl počkat, až vyroste a potom všem ukáže – radoval se. Snažil se pejska dobře krmit, aby se co nejdříve mohl honosit pořádným psem. Štěně však v tmavé koupelně jaksi nemělo chuť k jídlu. Bylo mu velmi smutno a začalo se bát. Pána to velmi naštvalo a psikovi nabánil – ať ví, že si nemůže dovolit nežrat! Malý Antis se začal bát ještě víc, a o to víc mu bylo v té koupelně smutno. A když se otevřely dveře a pán opět našel plnou misku, štěně nakoplo, až mu zlomil zadní nohu ve stehně. Takhle žilo štěňátko několik týdnů. Teď – už hubený, kulhavý pejsk vypadal jako hromádka neštěstí. Byl dalek tomu být nadějným štěnětem. Pán se rozhodl pro radikální změnu. Pes půjde do kotce, tam patří. Postavil tedy na cizí

zahradě dobrý kotec s mřížemi jak na lva. Také dobrou zateplenou boudu. Pán byl manuálně zručný, dílo se podařilo. Antis se stěhoval do kotce. Bylo to lepší, byl alespoň trochu na slunci a mohl pozorovat skrze mříže svět a lidi. Občas na něj někdo cizí hezky promluvil a hodil něco dobrého. Začalo mu trochu více chutnat a nařezáno dostal jen občas. Většinou, když pán přišel opilý a tak nějak si potřeboval ulevit od zlosti nad tím, že se mu v životě moc nedaří a ani ten draze koupený „čokl“ se nevyvedl. Hubený, kulhavý, nehledá, neštěká – jen se třese a nechce žrát! Malý Antis měl dáno od svých předků být velkým a silným psem. Proto, i když moc nejedl, rostl a silil. Byl sice hubený, ale přece začal časem vypadat jako dobrman. Pán se tedy rozhodl jít občas se psem ven a také na cvičák. Na cvičáku mu ho nikdo nepochválil. Byla to taková „koza na pérách“ – říkali. A Antis, když mohl svému pánu utéct, tak to s radostí udělal. Miloval pohyb a jako štěně si ho vůbec neužil. Proto, když ucítil volnost, tak běžel a běžel s větrem o závod. Až když ho konečně zmožila únava, nebo nějaký úskok člověka, byl lapen a zbit. Potom mohl zase dlouho odpočívat v bytelném kotci na cizí zahradě. Čas běžel. Když byl Antisovi asi rok, srazil se při útěku za svobodu s cyklistou a ten se zle pochroumal. Pánovi hrozila pokuta a ještě větší ostuda. Byl už totiž známý po městě jako „potížista“ kvůli svému neposlušnému, divokému psu. Tehdy pánovi došla trpělivost. Na cvičáku začal psa nabízet i zadarmo, jinak prý ho zabije. Takového nevyučitelného „trotda“ prostě nechce! V té době jsem chodila na cvičák se svou dogou Barsem. Bars byl naprostý flegmatik a cvičení ho nebavilo. Přála jsem si cvičit a chodit s ostatními ze cvičáku na závody. Že to s Barsem nepůjde, to už jsem věděla. Chtěla jsem si koupit štěně NO, abych mohla cvičit. Neměla jsem však jako mladá holka dost peněz. Někdo mi tehdy poradil, ať si vezmu tohohle Antise a naučím jej obranu. Potom, že se může prodat vojsku (tehdy ještě dobrmany vykupovali) a za ty peníze si pořídí štěně. Ten dobrák, co mi to poradil, to snad myslel dobře, ale možná že se v duchu smál, jak tohle dopadne. Kulhavý, hubený, vystrašený dobrmánek Antis byl velmi vzdálen tomu, co by snad armáda chtěla koupit...

Naivní, nezkušená holka, která má ráda psy, baví ji cvičit a hlavně chodit do přírody na dlouhé procházky, se tak stala novou majitelkou

Antise. Dogu Barse jsem dala známým, kteří měli velkou zahradu a po psu chtěli jen přátelství. Barsovi se tam líbilo a dožil se v poklidu 10 let. Dobrman Antis zatím změnil domov i život. Bytelný kotec vyměnil za bydlení se svou novou paní. Měla jsem Antise doma v bytě. Byl naprosto hodný, stále se chtěl mazlit a hladit, chodil za mnou všude jako stín. Celý život si chtěl vynahradiť – ten nedostatek lásky z mládí. Také chvíli trvalo, než se naučil venčit venku a ne doma. Když se na naší první procházce pustil za zvěř, dlouho se nevracel. Hledala jsem ho až do tmy s baterkou. Poté jsem našla Antise, jak stojí na lesní cestě a třese se. Pochválila jsem ho a šli jsme domů. Už nikdy neutekl! A když se někdy rozběhl za zvěř, vždy se sám rychle vracel. Nachodili jsme spolu hodně kilometrů přírodou a byly to krásné procházky plné důvěry. Cvičení na cvičáku nás bavilo oba. Antis, plný temperamentu, byl nadšený pro každou činnost a vše dělal naplno. Tu trochu zkušeností s výcvikem dogy Barse jsem zúročila s Antisem na 200 %. Antis byl sice trochu nervózní po tom, co si musel prožít, ale dokázal to překonat nesmírnou vitalitou, náruživostí a silnou povahou. Obrany jsme zvládli rychle. Bravurně dokázal kousat na rukáv, nikdy se neutrl. Přitom nebyl vůbec agresivní. Byl natolik zlomený člověkem, že by nikdy nedokázal opravdu pokousat. Jeho výborné zákusy byly jen silným kořistnickým pudem zděděným po předcích. Na soutěžích všechny udivoval svými výkony: razantní obranou, náruživým stopováním, výbornou poslušností. A to jsme později závodili i v kategorii ZV3... To, že Antise neprodám vojákům, jsem věděla už po týdnu našeho soužití. To, že to bude můj životní pes, vím až dnes – po asi 23 letech. Patnáct let po jeho smrti píšu tento článek pro váš časopis. Je to vzpomínka na psa, kterého, ač byl týraný, to nezlomilo. Dokázal víc nežli opečování jedinci tétoho plemene. Dokázal vyhrát život a jednu mladou holku přivést ke kynologickému sportu a chovu takových skvělých psů, jakými jsou dobrmani. Dokázal mi dát skoro smysl života a poznání, že úcta, laskavost a láska jsou tím nejdůležitějším v životě.

V mém chovu se narodilo asi pět desítek štěňat dobrmanů. Převážně to byli potomci Antise, přes jeho dceru Citu Xanada. Antis stále žije v krvi několika málo jedinců z chov. stanice Hankybar. Jeho nejmladším chovným prapravnukem je nadějný hnědý pes Charm Antis.

Antis nebyl šampion krásy – kulhaví psi tituly nedostanou. Pro mne však byl nejkrásnějším psem na světě. Složili jsme spolu sedm zkoušek: ZM, ZV1, ZV2, ZV3, IPO1, IPO2, ZKPI. Zúčastnili jsme se spousty závodů a chovatelských akcí. Bonitaci v Hronově absolvoval na 5B4/55. Ano, dobrman by měl zůstat především pracovním psem. Dobrmana nemůže chovat každý a doufám, že to tak i zůstane pro budoucnost!

Vladka Šišmová, Jeseník

Foto: archiv autora